

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. P.**, zast. Mgr. Ing. Dušanem Kopřivou, advokátem se sídlem Slovanská 504/43, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 8. 2020, č. j. 16 Ad 99/2019 - 107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Dušanu Kopřivovi, advokátu se sídlem Slovanská 504/43, Plzeň, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 1800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 13. 9. 2019, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo k námitkám žalobce změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 3. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), tak, že pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a § 38 téhož zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009, se žádost žalobce o zvýšení invalidního důchodu zamítá.

[2] Žalobce jakožto poživatel starobního důchodu transformovaného z důchodu invalidního dle § 61a zákona o důchodovém pojištění požádal dne 2. 5. 2018 o zpětné posouzení svého zdravotního stavu z důvodu tvrzené choroby z povolání, a to k datu 1. 3. 1999. Vyhotovené posudky však jeho nároku nepřisvědčily, naopak shledaly předchozí posudkové nadhodnocení a dospěly k závěru, že jsou dány důvody pro změnu stupně dříve uznané invalidity. Vyslovily, že žalobce nebyl nikdy plně invalidní; od 1. 8. 1984 do 11. 9. 1995 byl částečně invalidní v souvislosti s chorobou z povolání, od 12. 9. 1995 do 31. 12. 2009 byl částečně invalidní z obecných příčin a od 1. 1. 2010 je invalidní v druhém stupni.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Nesouhlasil s tím, že žalovaná zamítla jeho návrh na ponechání starobního důchodu (vypláceného ve výši invalidního důchodu), protože dospěl k závěru, že od 1. 3. 1999 již není plně invalidní, ale toliko částečně invalidní, pročez mu náleží nižší důchod. Namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila a následně chybně zhodnotila jeho zdravotní stav, pročez neučinila kvalifikovaný závěr o charakteru a výši jeho důchodu, když zcela opomenula závěry soudního znalce z oboru zdravotnictví prof. MUDr. Františka Hůzla, DrSc. uvedené ve znaleckém posudku ze dne 26. 11. 2001 vyhotoveném pro jiné soudní jednání. Ke zlepšení jeho zdravotního stavu přitom nedošlo, naopak se zhoršuje s ohledem na přibývajících věk.

Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2020, č. j. 16 Ad 99/2019 - 107 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předeslal, že subjektivní pocit žalobce nemůže být důvodem pro přiznání vyššího stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem; invaliditu v příslušném stupni pro nemoc z povolání přitom lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření. Zdůraznil, že ve věci byl za účelem posouzení žalobcova zdravotního stavu soudem vyžádán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“). Jelikož je zhodnocení zdravotního stavu věcí odborně medicínskou, soud naznal, že není oprávněn měnit závěry posudkové komise, pročez její posudek byl stěžejním důkazem v soudním řízení. Při posouzení žalobcova zdravotního stavu tedy vycházel z posudku PK MPSV a jeho následného doplnění vypracovaného odbornými lékaři z oboru neurologie a ortopedie na základě řádně zjištěného zdravotního stavu za celé sporné období. Komise uvedla, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je onemocnění páteře při pokročilých degenerativních změnách (s projevy cervikobrachialního a lumboischialického syndromu a se středně těžkým funkčním omezením v obou uvedených úsecích páteře); dále se na nepříznivém zdravotním stavu podílí polyartrotický syndrom s prokázanými degenerativními změnami na vyšetřovaných kloubech, v oblasti horních končetin jde o syndrom karpálního tunelu, přičemž kloubní ani nervové postižení není provázeno těžším funkčním omezením. Zároveň však konstatovala, že objektivními vyšetřeními nebyl na páteři prokázán trvale nepříznivý funkční nález s trvalými silnými projevy dráždění nervů a svalů, se závažnými paresami, významnými svalovými atrofiemi, případně s poruchami svěračů; takovýto nález přitom

pokračování

nebyl přítomen ani při zjišťovacím řízení dne 5. 2. 1996 (kdy byla žalobci původně přiznána plná invalidita), ani později. Uzavřela proto, že přiznání plné invalidity i její ponechání při kontrolních lékařských prohlídkách bylo významně posudkově nadhodnoceno. Plná invalidita přitom nebyla u žalobce indikována ani z důvodu dalších onemocnění, a to rovněž po celé sledované období.

[5] PK MPSV, stejně jako předtím lékař OSSZ i ČSSZ, měli dle soudu pro posouzení k dispozici veškerou potřebnou dokumentaci, a to zejména obsah posudkového spisu žalobce vedený OSSZ Plzeň-město, v němž jsou založeny všechny materiály týkající se hodnocení jeho zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě. Soud shledal přesvědčivé posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce v jednotlivých obdobích, je popsána míra funkčního omezení vyplývající z jeho zdravotních postižení, řádně je také odůvodněn závěr ohledně všech rozhodných období dle tehdy účinných předpisů. Lékař OSSZ (který vypracoval podkladový posudek pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí), lékař ČSSZ (hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách), stejně jako i následně PK MPSV posoudili zdravotní stav, stanovili míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a pracovní schopnosti shodně. Posudek PK MPSV a jeho doplnění proto krajský soud považoval za úplný a celistvý. Napadené rozhodnutí tedy shledal věcně správné, neboť dle stěžejního důkazu, jímž je posudek PK MPSV, je žalobce invalidní ve druhém stupni, přičemž žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal se všemi jeho námitkami. Závěrem soud dodal, že ke snížení výše vypláceného starobního (dříve invalidního) důchodu došlo toliko na základě řízení zahájeného na žádost žalobce o změnu stupně invalidity, který se domáhal uznání invalidity v souvislosti s nemocí z povolání v předmětné době, ač již před deseti lety bylo v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 16 Cad 312/2009 prokázáno, že se u něj jedná o invaliditu z obecných příčin a nikoli pro nemoc z povolání.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) osobně ihned po jeho vyhlášení písemně „*odvolání*“, které Nejvyšší správní soud posoudil jako kasační stížnost, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Obecně v něm popsal svůj „životní příběh“ a zdravotní obtíže. Namítá, že mu důchod nebyl vyměřen spravedlivě, neboť nebylo řádně přihlédnuto k jím utrpěným úrazům, jejichž vliv na jeho zdraví měl plynout ze znaleckého posudku, který nebyl v řízení proveden jako důkaz.

[7] V doplnění kasační stížnosti precizovaném ustanoveným zástupcem (advokátem) je pak uvedeno toliko to, že stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který je citován.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že stěžovatel neuvedl sebemenší konkretizaci domnělého pochybení krajského soudu, pročez nejsou dány předpoklady projednatelnosti podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Soud zvažoval možnost odmítnout podanou kasační stížnost dle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. z důvodu absence relevantní kasační argumentace (z důvodu faktického nevyhovění výzvě k doplnění kasační stížnosti); dospěl však k závěru, že jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., byť skutečně na samé hranici projednatelnosti (kasační námitka nezohlednění znaleckého posudku prof. Hůzla). Nejvyšší správní soud tedy přistoupil ke zkoumání důvodnosti kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] S ohledem na velmi sporou kasační argumentaci Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je *„žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*. Již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, proto zdejší soud vyslovil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky.“*

[12] Námitka nesprávného posouzení zdravotního stavu v řízení o důchodových dávkách se podle judikatury Nejvyššího správního soudu posuzuje jako námitka jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, či ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 Ads 45/2013 – 25. Platí totiž, že neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žadatele o dávku a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek jeho invalidity ve smyslu § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 – 61).

[13] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je pak posouzení míry poklesu pracovní schopnosti otázkou odbornou, medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Ve správním řízení o dávce podmíněné zdravotním stavem posuzuje zdravotní stav Česká správa sociálního zabezpečení [srov. § 5 písm. i) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci provádění sociálního zabezpečení (dále jen

pokračování

„zákon č. 582/1991 Sb.“)]; postup při posuzování zdravotního stavu podrobně upravuje § 8 téhož zákona, který stanoví povinnost a oprávnění okresní správy sociálního zabezpečení vypracovat posudek o tom, zda zdravotní stav žadatele o dávku odůvodňuje její poskytnutí. Při posuzování invalidity přitom vychází okresní správa sociálního zabezpečení zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy. Ani v řízení před správním soudem si však soud nemůže učinit úsudek o zdravotním stavu a pracovní schopnosti účastníka řízení sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by přitom měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává; v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (jedná se o test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku, srov. konstantní judikaturu NSS, např. rozsudky ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, či ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24), případně zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise, srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku přitom spočívá v tom, že posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně zhodnocen na základě úplné zdravotnické dokumentace a s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy (k celému odstavci srov. téměř shodné pasáže v rozsudcích NSS ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Ads 121/2017 – 44, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 5 Ads 145/2018 – 29).

[14] Tvrdí-li přitom žadatel o důchodovou dávku, že jeho zdravotní stav je závažnějšího charakteru, než jak jej popisuje posudek, Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 – 46, že *„pouhý výčet obtíží, kterými stěžovatel dle svého subjektivního názoru trpí, bez zjištění rozporu v posouzení zdravotního stavu provedeného*

posudkovými lékaři žalované nebo posudkovou komisí nemůže představovat relevantní argumentaci zpochybňující závěry krajského soudu, resp. žalované.“

[15] V projednávané věci Nejvyšší správní soud, v podrobnosti korelující se strohou kasační argumentací, konstatuje, že posudek PK MPSV ze dne 19. 5. 2020, č. j. SZ/2020/234-PL-12 (11 str. zhodnocení), ve spojení s doplňujícím posudkem PK MPSV ze dne 29. 7. 2020, č. j. SZ/2020/1017-PL-4 [oba včetně odpovídajícího protokolu o jednání, oba vyhotovené na základě žádosti krajského soudu právě pro přezkoumávané řízení], považuje za úplné a přesvědčivé. Kasační soud zdůrazňuje, že PK MPSV nejprve vypracovala (první) posudek ze dne 19. 5. 2020, který byl krajským soudem zaslán účastníkům řízení k vyjádření; právě na základě reakce stěžovatele (obsahující námitku, že v něm nebyl patřičně reflektován posudek znalce prof. Hůzla) nechal krajský soud komisi vyhotovit další doplňující posudek ze dne 29. 7. 2020, který právě na tuto výhradu reaguje. PK MPSV v něm vyslovila, že *„vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku (tj. právě tvrzené nereflexování posudku prof. Hůzla), a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru“*. K námitce, že výše uvedený znalec byl údajně poslední lékař, který stěžovatele *„viděl, vyšetřil a posoudil“* (posudkem ze dne 26. 11. 2001), komise uvedla, že ten byl následně vyšetřen při jednání PK MPSV dne 27. 4. 2010 neurologem prim. MUDr. F. K. a dne 29. 4. 2010 doc. MUDr. J. B., CSc. Doplnila přitom, že *„během dlouhých let, kdy byl opakovaně posuzován zdravotní stav jmenovaného ve vztahu k invaliditě, byl vyšetřen na spoustě odborných oddělení a nálezy byly k dispozici posudkovým lékařům i komisím“*. PK MPSV v doplňujícím posudku výslovně uvedla, že i přes odkaz stěžovatele na předmětný posudek prof. Hůzla trvá na svém původním hodnocení, neboť *„objektivními vyšetřeními nebyl na páteři prokázán trvale nepříznivý funkční nálezy s trvajícím projevem dráždění nervů a svalů, se závažnými paresami, významnými svalovými atrofiemi, event. s poruchami svěračů. (...) Doložené odborné lékařské nálezy k odvolání (tedy především předmětný posudek) nepřinesly žádné novum ve zdravotním postižení ani jiný posudkový náhled.“*

[16] Za situace, kdy se PK MPSV (ve svém doplňujícím posudku) výslovně zabývala poukazem stěžovatele na posudek prof. Hůzla a přesto dospěla k potvrzení jí dříve vysloveného závěru ohledně jeho zdravotního stavu (v jehož důsledku byla zamítnuta jeho žádost o zvýšení invalidního důchodu), nebylo na krajském soudu, a není ani nyní na soudu kasačním, aby zpochybňovaly odborné medicínské závěry k tomu povolané posudkové komise. To platí zvláště vzhledem k tomu, že stěžovatel nepředložil zhora žádné konkrétní důvody, proč by tak měl Nejvyšší správní soud učinit.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení

pokračování

úspěch a úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť je správním orgánem rozhodujícím ve věci důchodového pojištění. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[19] Výrokem I. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 2 Ads 329/2020 – 31 (dále jen „usnesení“), byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Dušan Kopřiva, advokát se sídlem Slovanská 504/43, Plzeň. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 1500 Kč [§ 9 odst. 2 a § 7 bod 4 téže vyhlášky – věc nároku fyzické osoby v oblasti důchodového pojištění], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Podání ze dne 3. 1. 2021 Nejvyšší správní soud nepovažuje za samostatný úkon právní služby, neboť i když jej advokát učinil na základě výzvy soudu k doplnění kasační stížnosti (srov. výrok II. usnesení), nikterak v něm nerozšířil právní argumentaci stěžovatele uvedenou již v jeho „odvolání“; nepředestřel, v čem konkrétně jeho klient spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a z jakých individuálních důvodů by mělo být zrušeno, nýbrž toliko obecně odkázal na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Advokát není plátce DPH. Celková odměna tedy činí částku ve výši 1800 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu